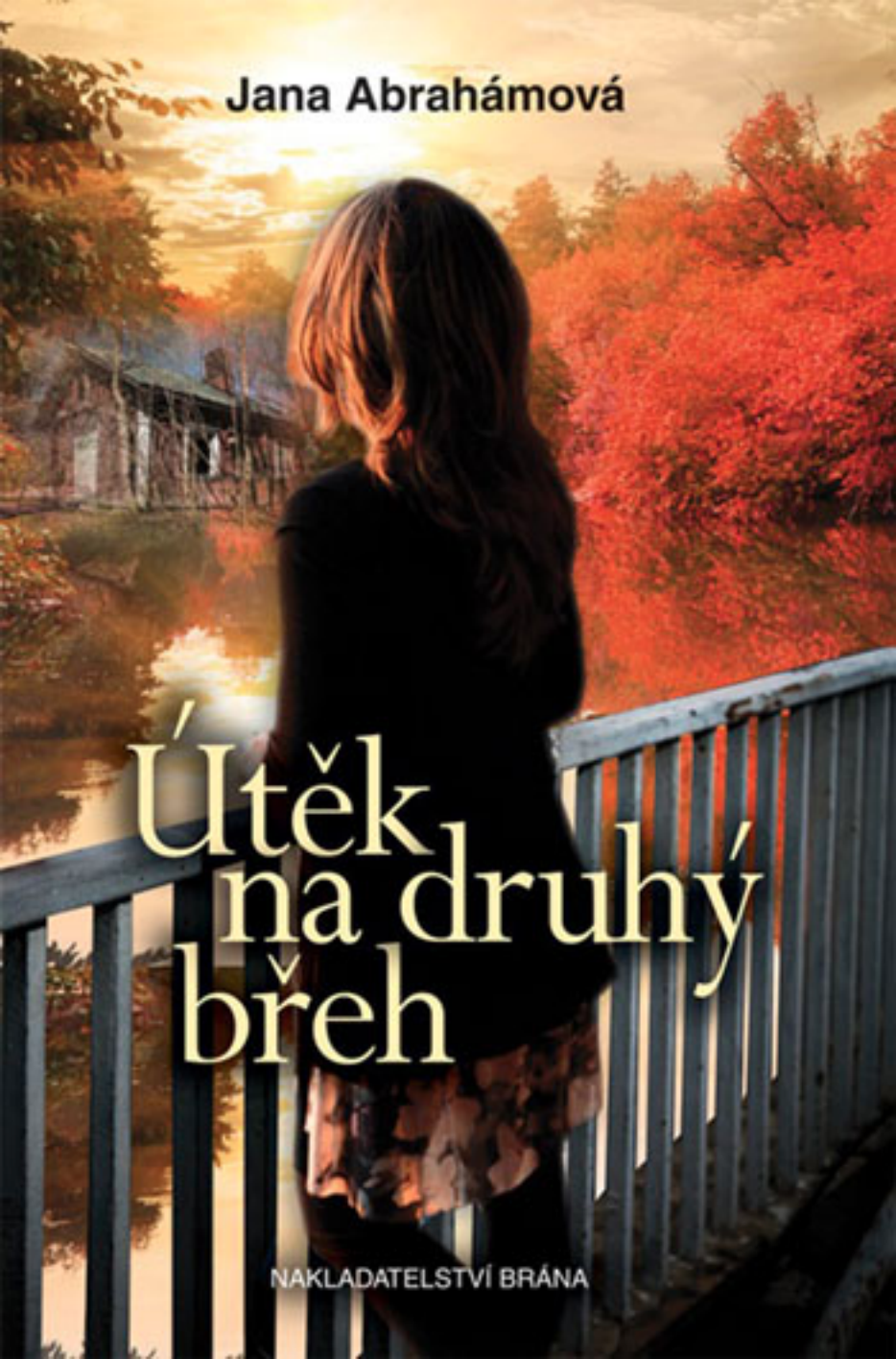

Jana Abrahámová

Útěk na druhý břeh

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

Jana Abrahámová

Útěk
na druhý
břeh

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

© Jana Abrahámová, 2015

© Nakladatelství BRÁNA, 2015

ISBN 978-80-7243-799-3

I.

Začínalo svítat, krajina kolem řeky se zvolna probouzela do nového dne. Bylo slyšet první nesmělé štěbetání ptáků, šplouchání vody a zrychlený dech lidské bytosti, která stála na mostě přitisknuta zády k zábradlí a hleděla na temnou hladinu. Pak posunula prsty bosých nohou přes betonový okraj a zavřela oči. Zbývalo jen uvolnit prsty křečovitě svírající chladný kov, naklonit se a nechat své tělo padat do chladné náruče.

Tiché šumění řeky a deště náhle protal sípavý kašel. Zatajila dech a doufala, že neznámý přejde most, aniž by si jí všiml. Možná si podvědomě přála pravý opak, protože v okamžiku, kdy ucítila kolem ramen pevný stisk, nevytrhla se, neskočila, ale nechala se odevzdaně stáhnout přes zábradlí na pevnou zem.

„Co tě to napadlo, holka bláznivá?“ uslyšela nad sebou hlas znějící jako rozladěné housle.

Zvedla hlavu, aby si prohlédla svého anděla strážného. Vypadal spíš jako smrtka, než si stáhl kapuci černé pláštěnky a odkryl úzkou tvář s vystouplými lícními kostmi.

„Jak se jmenuješ?“

„Krista,“ odpověděla a rozplakala se. Nebylo to strachem, ale zoufalstvím nad tím, co chtěla udělat a proč.

„Bude zase dobře, Kristýnko,“ pravila vlídně žena a stiskla dívce paži. „Teď musíš vstát a jít se mnou, jinak nastyďteš.“

Vzhledem k tomu, že před několika minutami chtěla spáchat sebevraždu skokem do studené vody, připadala jí obava z nastydnutí tak nepodstatná, že se hystericky rozesmála. Neznámá ji zvedla, objala v pase a vykročila kupředu.

Přešly most a pokračovaly podél břehu k zahrádkářské kolonii zahalené do ranní mlhy. Žena otevřela branku a vtáhla Kristu na zarostlý pozemek, na kterém stála dřevěná chata s malou verandou a zavřenými okenicemi.

„Neboj se, není to perníková chaloupka a já nejsem Ježibaba, i když tak vypadám. Říkej mi Ester.“

„Dobře,“ špitla Krista a vykročila po úzké pěšině z placatých kamenů, mezi nimiž se klubal plevel. Na nebezpečí, které jí mohlo na tak odlehlém místě hrozit, kašlala. Promoklá a k smrti unavená toužila zalézt někam, kde ji nikdo nenajde.

„Hilton to sice není, ale pořád lepší, než spát pod mostem,“ konstatovala Ester, sundala ze zad batoh a podala ho člověku, který se objevil na verandě. Byl hubený, s delšími prořídlymi vlasy a šedivými vousy, ustrojený do plandavých hnědých kalhot a sepraného trika s nápisem FBI.

„Ohřej čaj, Jožine, vedu hosta,“ oznámila mu Ester, vyklouzla z pláštěnky a setřásla z ní dešťové kapky. Potom ji pověsila přes zábradlí verandy a pečlivě si otřela boty o drátěnou rohožku.

Muž pokýval hlavou a zmizel uvnitř. Vstoupily za ním do místnosti, kterou osvětlovala jen zaprá-

šená žárovka u stropu. Dvě postele, skříňka, čtyři židle, stůl, police a obstarožní kamínka byla veteš hodící se na skládku nebo na podpal, ale pro obyvatele chaty asi znamenala luxus.

Ester usadila Kristu na židli a zmizela v tmavém koutě.

„Nic lepšího jsem nenašla, svlékni se,“ řekla po chvíli, pomohla dívce sundat mokré šaty a vklouznout do modré teplákové soupravy. Vlněné ponožky si už Krista natáhla na studené nohy sama. Když před ní Jožin postavil otlučený porcelánový hrnek, poděkovala a vděčně se na něj usmála. Cosi zabručel a vytratil se ven.

„Je to starý morous. Někdy za celý den nepromluví ani slovo, ale neublížil by ani mouše,“ nastínila stručně jeho charakter Ester. Vřelost v jejím hlase prozradila, že muž je pro ni víc než pouhý spolubydlící.

Krista usrkávala horký čaj a s každým douškem se stále víc propadala do sladké malátnosti.

Nebýt Ester, která ji pohotově zachytila a uložila na postel, sesunula by se k zemi. Usnula schoulená do klubíčka pod děravou dekou, v příbytku páchnoucím zatuchlinou, ve společnosti lidí vyhlížejších přinejmenším podivně, aniž by si dělala starosti s tím, jestli se vůbec ještě někdy probudí.

Když opět otevřela oči, spatřila vysokou ženskou postavu, jak cosi míchá v hrnci postaveném na plynovém vařiči. Chvilku jí trvalo, než se rozpomněla, kdo to je a jak se ocitla v místnosti, do které by za normálních okolností nikdy nevkočila.

„Vida, naše Šípková Růženka už je vzhůru,“ pravila Ester a odložila měchačku. V šedé haleně

a dlouhé kostkované sukni, s vlasy spletenými do copu, vypadala jako farmářka z amerického westernu. Tmavé kruhy pod očima, vrásky kolem úst a vyzáblé ruce svědčily o tom, že je buď nemocná, nebo trpí nedostatkem jídla. Možné bylo také obojí.

Krista netušila, jak dlouho spala ani kolik je hodin, ale vůbec necítila potřebu to vědět.

Vešel Jožin a podal jí černé lodičky s jehlovými podpatky. „Ležely na mostě, tak mě napadlo, že budou tvoje.“

„Děkuju,“ špitla a zasunula boty pod postel, protože v teplých ponožkách by se do nich těžko nasoukala. Nad tím, že jí Jožin tyká, se nepozastavila, vždyť mohl být její táta nebo děda.

Odhrnula deku, posadila se na okraj postele a uhladila si rukou vrabčí hnízdo, které se jí během spánku vytvořilo na hlavě. Pátrat po hřebenu, když má na sobě vytahané tepláky a na obličeji rozmazanou řasenku, jí přišlo zbytečné.

Ester postavila na stůl hrnec a nabrala do dvou talířů hnědou tekutinu. „Pojďte jíst. Salámu a brambor tam sice moc není, ale máme i chleba,“ oznámila a přímo na igelitový ubrus položila tři krajíce.

Jožin se pustil do jídla hned, Krista váhala. „Vy nebudete?“

„Naberu si pak,“ odpověděla Ester a přiklopila na hrnec poklici, aby jídlo nevystydlo.

Krista zkusila první sousto a zjistila, že polévka vůbec nechutná špatně. Když zaslechla na verandě kroky, zpozorněla a upřela oči na dveře, kterými vstoupil muž v riflích a zelené mikině. Při pohledu

na jeho zarostlou tvář a kudrnaté černé vlasy ji napadlo, že už mu chybí jen rohy a bude vypadat jako čert.

„Zdravím vespolek,“ pravil a sedl si, aniž by ho k tomu někdo vyzval.

„Vítej, Matyáš. Dáš si s námi gulášovku?“ přivítala ho Ester.

„Díky, ale už jsem měl na nádrazí klobásu.“

Jožin se uchechtl. „Vsadím se, že byla načatá.“

„Jasně, ale zato s hořčicí.“

Jožin si pečlivě kouskem chleba vytřel talíř a podal ho Ester, aby si mohla nalít polévku. Zatímco jedla, Matyáš si prohlížel Kristu pohledem temným jako noc a mračil se pořád víc.

„Našla jsem ji na mostě, jak se chystá skočit do řeky,“ vysvětlila Ester.

„Je dobře, že jsi to neudělala, protože v opačném případě by se to tady hemžilo policajtama. Jestli ses už dala dohromady, odvedu tě domů.“

„Nemám kam jít,“ řekla tak tiše, že ji skoro nebylo slyšet.

„To máš, děvče, dost blbý.“

„Mohla by zůstat tady, klidně se s ní rozdělím o postel,“ vložila se do rozpravy Ester.

Krista napjatě čekala na ortel muže, jehož názor byl zřejmě rozhodující.

Matyáš sklouzl pohledem na její ruce zdobené šperky. „Určitě jsi zvyklá na jinej komfort. To nemáš strach? Vždyť nás vůbec neznáš.“

„Proč by se nás měla bát? Nejsme žádní kriminálníci,“ ohradil se dotčeně Jožin.

„To jsem přece neřekl,“ pravil smířlivě Matyáš

a vstal. „Na verandě jsem nechal nějaký věci. Zatím se tady mějte.“

Krista pochopila, že už netrvá na tom, aby odešla. Přesto se jí ulevilo, když za ním zapadly dveře, protože se v jeho přítomnosti cítila nesvá.

„Je to moc hodný kluk,“ řekla Ester. „Díky němu už nemusíme spát pod mostem.“

„Tahle chata je jeho?“

„Já vlastně nevím, komu patří, a je mi to jedno. Pojd', mrkneme se, co přinesl.“

Vyšly na verandu, kde ležel modrý igelitový pytel. Ester rozvázala provázek a začala z něj postupně vytahovat dvoje rifle, oranžový svetr, zelenou prošivanou vestu, čtyři flanelové košile, botasky, vojenské kotníkové boty, pletenou čepici s klikatým vzorem a dva spací pytle.

„Za tuhle nadílku si Matyáš zaslouží pořádnou pusu,“ zvolala nadšeně a nastrkala věci zpátky. „Odnes to dovnitř, musím si něco zařídit.“

Krista popadla pytel a odtáhla ho do chaty. Napadlo ji, že by mohla umýt nádobí, ale co když probudí Jožina? Raději nechala nádobí na stole, vyšla na verandu a posadila se na dřevěnou lavici, která pod ní zapraskala, jako by nevážila padesát osm kilo, ale nejmíň metrák. Opřela se zády o stěnu a zadívala se do zahrady, v níž bujela divoce vegetace tvořená korunami stromů, hustými keři a trávou, které se pěkně dlouho nedotkla sekačka. Vzduch také nebyl tak svěží, jak by se dalo za deštivého počasí předpokládat, a to díky zápachu, který se linul ze zadní části parcely.

Pomalu se začínalo stmívat, což ponurost místa ještě umocnilo. Přesto byla za tento azyl, tolik od-

lišný od prostředí, kde dosud žila, vděčná. Tady ji snad hledat nebudou. Vzdálený štěkot psa a lidské hlasy tuto domněnku vzápětí vyvrátily. Uvědomila si, že na verandě je příliš na očích, proto se přikrčila a vklouzla do chaty, kde se zatajeným dechem čekala, jestli se zvuky, co jí tak vyplašily, přibližují. Když se nic nedělo, uklidnila se a lehla si na postel. Polštář, na který si položila hlavu, nebyl sice povlečený a sypkovina trochu studila, ale potom začala příjemně hřát.

Ester se vrátila ve chvíli, kdy ti dva nevěděli o světě. Zaspali i večeri, kterou přinesla z čínské restaurace. Byly to sice jen nudle s omáčkou a pár listů povadlého salátu, ale jak se říká, darovanému koni na zuby nekoukej. A protože se těšila, jak si pochutnají ve třech, nechala jídlo netknuté, zhasla a lehla si vedle Kristy.

Dojetí, které ji zaplavilo, bylo tak překvapující, že na okamžik zatajila dech. Vyvolala ho snad přítomnost téhle nešťastné holky nebo šumění deště připomínající aplaus v hledišti na konci představení? Věděla, že opojné chvíle štěstí jsou nenávratně pryč, tak proč jí vzpomínka na ně vhání slzy do očí? Proč jí stále ještě chybí vůně šminek, ladění nástrojů z orchestřiště a ten zvláštní pocit v oblasti žaludku těsně před vstupem na jeviště? Jak to, že ještě není dost otrlá? Dostala se přece až na dno propasti, kdy jedinou starostí je sehnat něco k jídlu a ve zdraví přečkat další den. Možná s příchodem Kristy přestane být její život tak ubíjející, i když ve šťastnou budoucnost dávno přestala věřit.

Ráno první otevřel oči Jožin. Otočil se na bok, po-
depřel si hlavu a přemýšlel, jestli má vstát a posta-
vit vodu na čaj, nebo ještě počkat, aby šramocením
neprobudil Ester a dívku ležící vedle ní. Neměl nic
proti tomu, aby zůstala, ale při pohledu na ni se
mu svíralo srdce bolestí, protože mu její plavé vlasy
a pihy na nose připomněly jinou bytost, kterou milo-
val a navždy ztratil. Často ji vídal ve snech, myslel
na ni přes den, ale o svém stesku mluvil jen velice
zřídkka.

Když ho opustila žena, snažil se ji pochopit. Do-
kud vydělával slušné peníze, nestěžovala si. Ale zů-
stat s ním potom, co usnul za volantem, převrátil
kamion do příkopu a musel hradit škodu vysoký-
mi splátkami, nedokázala. Nechtěla se omezovat,
toužila dál bydlet v krásném domě, trávit dovolené
u moře, pěkně se oblékat. On jí to už poskytnout
nemohl, ten druhý chlápek ano.

Co jí odpustit nedokázal, bylo, že po rozvodu od-
vezla dcerku, sluníčko jeho života, na druhý konec
světa a místo adresy mu nechala jen číslo účtu, na
který má posílat alimenty. Musela vědět, jak mu tím
ublíží, ale bylo jí to jedno. Šest let se potloukal po
ubytovnách, pak ztratil práci a skončil na ulici. Pře-
čkal první zimu, pak druhou, třetí, blížila se čtvrtá
a on si pokaždé říkal, že tentokrát bude poslední. Po-
tom potkal Ester, která na tom byla ještě hůř než on,
protože to chtěla vzdát. To jí nemohl dovolit, vzít si
život pokládal za velký hřích, tak ji vzal „pod křídla“
a hlídal, aby to nezkusila znovu. Zpočátku byla ne-
mluvná, vyplašená a zesláblá jako moucha, protože
co nebylo čerstvé a umyté, odmítala vzít do pusy. Ale

zvykla si. Neměla vyhnutí, pokud nechtěla umřít hladu nebo se vrátit tam, odkud přišla.

Její společnost ocenil hlavně v zimě, kdy si vzájemně předávali živočišné teplo v jednom spacáku, nebo když ho přemohla únava a on vytuhl tam, kde se právě nacházel. Aby ho zachránila před omrzlinami a podchlazením, odtáhla ho na bezpečnější místo, i když byl bezvládný a těžší než ona. Byla pro něj zkrátka požehnáním, jen jí to ještě neřekl.

Vlhkost a chlad přicházející od řeky připomněly osadníkům zahradní kolonie, že definitivně zavládl podzim. Zažili sice i krátké babí léto, ale obdivovat přírodu plnou barev, sluneční paprsky na hladině řeky a vlahý vzduch, když žaludek kručí hladu, dost dobře nešlo.

Krista změnu počasí odnesla pořádnou rýmou, bolestí v krku a horečkou. Lépe se začala cítit až po čtyřech dnech. Když se chtěla s někým o tuto změnu k lepšímu podělit, zjistila, že se v chatě nachází jen Matyáš, který právě vyměňoval propanbutanovou bombu na vařiči. Jakmile se pohnula, přistoupil k posteli a starostlivě jí položil ruku na čelo. „Zdá se, že horečka ustoupila. Dáš si čaj?“

„Jo a taky bych něco snědla,“ přiznala, odmotala si kousek toaletního papíru a vysmrkala se.

„S jídlem to bude horší. Je tady jenom rohlík, tvrdej jako šutr.“

„Nevadí.“

Podal jí pečivo a s úsměvem sledoval, jak ho s chutí chroupe. S červeným nosem vypadala jako hladový králíček.

„Kde jsou ostatní?“ zeptala se, když „pamlsek“ spořádala a smetla drobký na zem.

„Šli něco sehnat do města.“

„Měla bych vypadnout, jsem pro vás strážník navíc.“

„Vždyť nemáš kam jít,“ připomněl jí. „Provedla jsi snad něco nebo ti někdo ublížil?“

Sklopila oči a neodpověděla. Ze slov, která vykřikovala ze spaní, mohl jen hádat, že se jí přihodilo něco zlého, ale svěřit se zatím nechce. Nechal ji odpočívat a šel naštípat pár třísek, aby mohl rozdělat oheň. Zvuk praskajících polen a teplo sálající skrz plechové stěny kamínek brzy proměnily chladnou místnost v docela útulný příbytek.

Ester s Jožinem dorazili z města ve špatné náladě, protože přinesli jen tvrdou věku a týden prošlý jogurt. Ester přistoupila ke kamnům a natáhla k nim prokřehlou dlaně. „Nečekala jsem, že tahle věc bude fungovat.“

„V kůlně je dříví, tak jsem si řekl, proč to nezkusit,“ pravil Matyáš. „Mám tam ještě zbytek konzervy, snad bude jedlá.“

Než se vrátil, rozlila Krista čaj a podala jeden hrnek Jožinovi. Všimla si, jak se mu třesou ruce. Byly velké, se zarudlými klouby, zažloutlými prsty od tabáku a špinavými nehty. Ještě před časem by se takovému člověku obloukem vyhnula, teď byla ráda, že s ním může sedět u jednoho stolu. Moc toho sice nenařekl, ale pohled, jakým se na ni díval, byl laskavý.

Z konzervy, kterou Matyáš zručně otevřel nožem, neochutnala ani sousto. Ne proto, že maso nevypadalo příliš vábně, ale aby zbylo víc na ostatní.

Na druhý den měli k snídani jen kafe, které upíjela velice pomalu, s pohledem upřeným na poškrábané hnědé lino. Připomínalo mrazem popraskanou půdu a tato asociace jí vnukla nápad prozkoumat záhony na zahradě.

Byly čtyři a na první pohled na nich rostl jenom plevel. Klekla si a rukama je začala rozhrabávat jeden po druhém. Kromě několika shnilých brambor a jedné chcíplé myši ale nenašla nic. Zklamaná a vyčerpaná marným úsilím, zůstala sedět na zemi a po tvářích jí tekly slzy. Ty si rychle utřela, když za sebou zaslechla kroky.

„Tady nic nenajdeš,“ řekla vlídně Ester. „Pozitivní na hladovění je, že si nemusíme dělat starosti s nadbytečnými kily.“

„To je fakt,“ uznala Krista, povytáhla si gumu od tepláků, do kterých by se vešla klidně dvakrát, a vrátila se do chaty. Kdyby měla možnost vidět se v zrcadle, možná by se rozbřečela znovu, protože s obličejem špinavým od hlíny, opuchlými očima a mastnými vlasy vypadala určitě hrozně.

„Taky jedna z možností, jak zabít čas a zapomenout na hlad,“ poznamenala trpce při pohledu na Jožina dřímajícího s hlavou položenou na stole. „Všimla jsem si, že někdy prospí i celý den.“

„To dělá ta zatracená hypersomnie. Než doktoři přišli na to, že příčinou jeho usínání není lenost ani nadměrné pití, ale spavá nemoc, přišel o práci, rodinu i střechu nad hlavou.“

„Jak dlouho žije venku?“

„Čtvrtý rok.“

„A ty?“

„Druhý. Kvůli mužskému, který za to vůbec nestál.“

„Kde je teď?“

„Ve vězení nebo v pekle,“ pokrčila lhostejně rameny Ester, ale hlas se jí zachvěl. Nahrbená, s rukama odevzdaně složenýma v klíně, vypadala nešťastně a zranitelně. Krista zatoužila ji obejmout, nebyla si ale jistá, jak by na takový projev soucitu zareagovala.

„Mohly bychom se podívat k řece, občas vyplaví něco, co by se nám mohlo hodit,“ navrhla Ester. Dala tím jasně najevo, že nic dalšího o sobě zatím prozradit nehodlá.

Vlastně toho příliš nenamluvila ani Krista. Tichá jako myška, pohroužená do sebe, trávila většinu dne na židli nebo na posteli otočená obličejem ke stěně, aby nebylo vidět, že pláče.

Opustit kolonii se jí vůbec nechtělo, ale Ester prohlásila, že pohyb na čerstvém vzduchu jí prospěje. Než by vysvětlovala, proč se bojí vyjít ven, raději si navlékla ještě jeden svetr, vklouzla do holínek, které Jožin našel v kontejneru na sídlišti, a opustila bezpečí chaty.

Když došly k řece, která ze bílého dne vypadala téměř mírumilovně, a v dohledu kromě dvou zatoulaných labutí nebylo vidět žádného jiného tvora, uklidnila se a začala se stejně jako Ester rozhlížet kolem sebe.

Štěstí jim prálo, protože na břehu našly balík novin převázaný provázkem, šest lahví od piva, kus železná trubky a modrý kočárek bez střechy, ale se všemi čtyřmi koly. Nadšeně se shodly na tom,

že jako dopravní prostředek nemá chybu, pokud se ovšem nerozpadne, až na něj své poklady naloží. Vozítko vydrželo, ale na zpáteční cestě se přihodilo něco, co jejich radost úplně vytěsnilo z mysli.

Proti psům nic neměly, ale vlčák stojící uprostřed cesty přátelsky rozhodně naladěný nebyl. Poznaly to podle naježené srsti, vyceněných zubů a zlověstného vrčení. Zastavily se, skoro nedýchaly a sledovaly vyhublé a špinavé zvíře bez obojku.

„Hlavně se mu nedívej do očí a nezvedej ruce nahoru,“ zašeptala Ester. „Možná nás nechá na pokoji.“

„Tomu nevěřím, vypadá dost hladově,“ namítla Krista, ale poslechla a sklopila víčka.

Měla pravdu, protože pes se k odchodu neměl, ale naopak vyrazil kupředu.

„Uteč!“ zvolala Ester, odstrčila dívku za sebe a sevřela rukojeť kočárku. Chtěla ho použít jako ochranný štít, ale pes byl rychlejší, oběhl překážku a zaútočil. Instinktivně nastrčila loket před obličej a začala couvat na opačnou stranu, než se nacházela Krista. Sevření čelistí na levé paži začala vnímat až v okamžiku, kdy s ní vlčák začal cloumat a strhl ji k zemi. Teprve pak ucítila ostrou bolest. Teď mi určitě půjde po krku, tak to přece šelmy s kořistí dělají, řekla si. Poslední její myšlenka patřila Kristě, které se zatím podařilo vyšplhat na drátěný plot a přehoupnout se na druhou stranu. Díky bohu, vzdychla Ester a odevzdaně zavřela oči, připravená na nejhorší.

Potom stisk povolil, ruka jí klesla dolů a zuřivé chrčení už neslyšela tak blízko u svého ucha. Otevřela oči a spatřila Kristu, jak mlátí zvíře klackem a ječí: „Pusť ji, ty bestie hnusná!“

Jedna rána ho zasáhla přímo do hlavy a musela pořádně bolet, protože zakňučel, uskočil stranou a zůstal stát na nejistých nohách o několik metrů dál. Už nevypadal tak krvelačně, nevrčel a chvěl se po celém těle, ale do krotkého beránka měl pořád daleko.

„Zmiz odtud,“ houkla na něj Krista a sklonila provizorní zbraň, odhodlaná použít ji znovu. Naštěstí to nebylo nutné, protože otřesený protivník uznal porážku a ztratil se v křoví.

„A je to. Pokousal tě hodně?“

„Nevím,“ odpověděla Ester a prohmatala si ruku. „Zdá se, že je celá.“

„Bála jsem se, že tě roztrhá,“ přiznala Krista.

„To já taky, ale ještě větší strach jsem měla o tebe. Proč jsi nezůstala za tím plotem?“

„A proč ty jsi neutíkala za mnou?“

Usmály se na sebe, protože odpověď znaly. Chtěly ochránit jedna druhou a na vlastní bezpečí se neohlížely. Pouto, které mezi nimi už existovalo, se tím ještě víc prohloubilo a vědět to bylo uklidňující.

„Je čas jít domů, moje statečná Amazonko,“ řekla Ester a vstala.

Vzhledem k tomu, že Krista měla o tom, kdo byly Amazonky, jen mlhavou představu, vyprávěla jí cestou do kolonie příběh z řecké mytologie o domorodých válečnicích, které se odvahou a zacházením s luky a šípy vyrovnaly mužům.

Jejich statečnost měla na paměti i ve chvíli, kdy si v chatě vyhrnula rukáv a spatřila na svém předloktí otisky psích zubů. Byly namodralé, ale žádná krev z nich neprýštila, takže vztekliny ani otravy krve se snad bát nemusí.

„Mohlo to dopadnout hůř,“ prohlásila, svlékla si potrhanou pláštěnku a zavěsila ji na hřebík zatlučený do dveří.

O bolesti, která jí vystřelovala až do ramene, se nezmínila. Věřila, že brzy přejde, když nechá ruku nějaký čas v klidu. Proto nechala na ostatních, aby dovezené věci zbavili bláta, umyli a dali usušit. Už totiž přesně věděla, jak je využijí. Kočárek se už osvědčil jako vozítko, láhve vrátí do obchodu, noviny a železo prodají do sběru. Takže nakonec to nebyl vůbec špatný den, uzavřela.

Večer místnost připomínala sušárnu, jen místo mokrého prádla visely na šňůrách noviny. O zábavu se tentokrát postaral Jožin, který zavzpomínal na dobu, kdy jezdil s kamionem po světě. To měl ještě domov a rodinu, ke které se rád vracel z dalekých cest, přesvědčený o tom, že je nejšťastnější chlap na světě.

Matyáš seděl v polehlé trávě a sledoval dravý proud řeky. Vypadal jako rybář, jen místo udice držel v ruce cigaretu, jejíž žhavý konec kmital ve tmě jako světluška.

Předení motoru ho přimělo ji típnout, přikrčit se a sledovat, co se bude dít. Přítomnost auta v odlehlé lokalitě a v tak pozdní hodinu se mu vůbec nelíbila. Pro ty, co žili na druhém břehu, mohla znamenat nebezpečí.

Kroky, hlasy a výkřik jeho obavu potvrdily. Opustil své stanoviště a rozběhl se k mostu, kde dva muži kopali do dalšího, který ležel na zemi. Pak jeden z útočníků vytáhl obušek a napráhl se k ráně.

Matyáš k němu zezadu přiskočil a sevřel mu zápěstí tak silně, že muž zbraň pustil a otočil se čelem k tomu, kdo si troufl na něj sáhnout. Byla to velká chyba, protože schytl tvrdé kopnutí do žaludku, po kterém klesl na kolena. Druhého útočníka poslal k zemi jediným boxerským úderem do brady.

„Stačilo, nebo si přejete další nášup?“ zeptal se. Jeho sevřené pěsti a zamračené čelo nevěstily nic dobrého.

Muži na sebe pohlédli a pomalu vstali. Matyáš si všiml, že jsou to ještě mladí kluci.

„Padáme odtud,“ řekl ten, který schytl ránu do břicha a v předklonu zamířil k autu, jehož reflektory mu teď prudce svítily do očí.

Druhý se nenávistně podíval na Matyáše, vyplivl krvavou slinu a začal couvat. Jakmile se ocitl v bezpečí vozidla, stáhl okénko a zasyčel: „Příště skončíš na kapačkách, ty svině!“

„Nemám nic proti tomu, když se znova setkáme. Ale počítejte s tím, že to pro vás skončí mnohem hůř,“ odpověděl Matyáš a zadíval se na poznávací značku. Bohužel byla zablácená a tedy nečitelná.

Jakmile vůz zmizel ve tmě, vytáhl baterku a sklonil se nad ležícím tělem.

„Jak to s tebou vypadá, kamaráde?“ zeptal se muže krvácejícího z rány na hlavě a jemně mu prohmatal celé tělo. Podle zasténání v okamžiku, kdy se dotkl jeho hrudníku, usoudil, že má asi zlomené žebro.

„Je to dost zlý. Zavolám sanitku a policajty.“

„Nikoho nevolej,“ vypravil ze sebe zraněný.

„Když to neudělám, možná do rána nepřežiješ.“

„Na to kašlu,“ zašeptal muž a zavřel oči.

„Fajn, ale tady tě nenechám. Lež klidně, za chvíli se pro tebe vrátím.“

Cesta do chaty trvala Matyášovi pouze několik minut, protože běžel tak rychle, že málem vypustil duši. Jožin ho následoval, aniž by se zeptal na důvod probuzení a cíl noční výpravy. Jakmile dorazili pod most, rozprostřeli na zem deku, opatrně na ní muže přemístili a opustili místo, které by jako bezpečný úkryt nikomu rozhodně nedoporučili. Do kolonie dorazili ještě za tmy, s pocitem, že mají ruce vytahané až ke kolenům. Břemeno, které nesli, vážilo nejméně osmdesát kilo.

„Běž si zase lehnout, já se o něj postarám,“ řekl Matyáš, když uložili zraněného do kůlny.

Jožin poslechl, ale usnout se mu nedařilo. S grázly, které mu Matyáš popsal, se totiž už jednou setkal a bylo to dost zlé.

Objeví se pod mostem začátkem léta a zkopali ho tak, že se týden nemohl hnout a močil krev. Ester drželi hlavu pod vodou, dokud nezačala polykat andělíčky a starého Kryštofa, který přespával v rybářské boudě, hodili do řeky. Jeho mrtvé tělo vyplavil proud až za dva dny. Kdyby uměl plavat a neměl v sobě krabici vína, možná by to dopadlo líp. Objevila se i policie, vyslýchala je, ale Jožin pochyboval, že vyvine bůhvíjaké úsilí, aby ty, co to udělali, našla. O jednoho bezdomovce víc nebo méně, koho to zajímá?

Krista věřila, že je jediná, kdo se toho sychravého rána toulá venku. Nic jiného jí ale nezbývalo,

když si potřebovala dojít na záchod. Zatímco bydlení s Ester a Jožinem v jedné místnosti, nepohodlné spaní, značně omezená hygiena a téměř permanentní pocit hladu, brala jako daň za poskytnutý azyl, chodit na páchnoucí kadibudku plnou pavučin odmítala. Raději si pokaždé našla místočko v odlehlem koutě zahrady. Bylo to sice nepohodlné, ale bez rizika, že jí přistane na hlavě pavouk nebo jiná havěť.

Natáhla si tepláky a rozběhla se zpátky do chaty, aby ji mlha nestihla proniknout skrz slabou vrstvu oblečení až na kůži.

„Dobré ráno,“ pozdravil muž ve světlém plášti a hnědém klobouku. Všimla si decentní kravaty s úzkými proužky, kožené aktovky, kvalitních polobotek a ucítila kořeněnou vůni kolínské. Bezdomovec to zřejmě nebude. Ačkoli, kdo ví? Ona sem taky přišla v luxusních šatech od Vuittona.

„Co tady strašíš?“ houkl na ni Matyáš, zatímco starší elegant mířil k brance.

„Další spolubydlíci?“ zeptala se, aby nemusela vysvětlovat, co dělá tak brzy venku. Přece jen to byla dost intimní záležitost, do které mu nic není.

„To je doktor ze špitálu. Občas tam vypomáhám na pitevně.“

„Co tady chtěl?“

„Přišel se mrknout na jednoho kluka. Leží v kůlně a je na tom dost bledě.“

„Proč není v nemocnici?“

„Nechce tam, zatím netuším, proč. Teď mi dělá starost, kde vzít peníze na léky,“ svěřil se a podal jí recept.

Přečetla si latinské názvy a sklouzla pohledem na dva prstýnky zdobící její ruku. Bez váhání je sundala, stejně tak učinila i s náušnicemi.

„Prodej to a kup, co je třeba,“ řekla a vložila šperky Matyášovi do dlaně.

„Co když s tím zmizím? Nechceš jít se mou?“

„Ani ne. Je dost zima.“

„V tom případě vyrazím hned, ty pohlídej našeho pacienta. Dostal injekci, po které by měl pár hodin spát. Kdyby se náhodou probral, dej mu něco napít. A ne abys mi ho sváděla,“ cvrknul jí do nosu.

Ucukla a zamračila se, což ho překvapilo. „To byl vtip, děvče.“

„Promiň, ale něco podobného mi řekla máma, než jsem se sbalila a odešla z domova.“

„Můžeš mi o tom někdy povyprávět. Tak zatím,“ rozloučil se Matyáš a ztratil se v mlze.

Krista si opláchla ruce v plastovém sudu naplněném až po okraj dešťovou vodou a vydala se do kůlny.

Díky světlu, které pronikalo dovnitř střešním okénkem, se mohla v malém prostoru dobře zorientovat. Stěnu proti dveřím zakrývalo naskládané dřevo, poblíž stál špalek, v jehož středu byla zatnutá sekera. V jednom rohu spatřila svinutou karimatku a spací pytel, v dalším ruční sekačku na trávu a nářadí.

Pacient ležel u stěny oddělující přístavek od obytné místnosti. Měl ovázanou hlavu, bledou tvář s jemnými rysy, dlouhé světlé řasy a hezky tvarované rty. Když odhrnula deku, zjistila, že má obinadlem stažený hrudník. Položila dlaň na jeho čelo.

Nebylo horké, což znamenalo, že horečku nemá a zatím její péči nepotřebuje.

Venku narazila na Jožina. „Žije?“ zeptal se.

„Jo, ale spí.“

„To jsem rád. Báł jsem se, že do rána nevydrží,“ oddychl si Jožin a vytáhl z kapsy ručně balenou cigaretu. „Dáš si taky?“

Zavrtěla hlavou, vrátila se do chaty a přihodila do kamen několik polen. Potom postavila vodu na čaj. Za půl hodiny zašla za pacientem znovu. Byl vzhůru a jeho modré oči na ni hleděly s údivem.

„Kdo jsi?“ zašeptal.

„Krista. Děláš chybu, že nechceš do nemocnice,“ odpověděla s mírnou výčitkou. Vypadal hodně mladě, proto ji ani nenapadlo mu vykat.

„Kdo všechno ví, že jsem tady?“

„Já, Matyáš, Jožin, Ester a doktor.“

„To je pěkná řádka lidí.“ Všimla si měkkého přízvuku, jakým hovoří Slováci.

„Buď klidný, policii jsme nevolali. Jak se jmenuješ?“

„Andrej,“ odpověděl a olízl si rozpraskané rty.

„Určitě máš žízeň, přinesu čaj.“

Když se za pár minut vrátila, zase spal a neprobudil se ani poté, co se dotkla jeho ruky. Položila hrnek na zem a po špičkách opustila kůlnu s myšlenkou, že proleželá stará matrace není pro zraněného právě nejvhodnějším lůžkem.

Matyáš se vrátil až večer s batohem narvaným k prasknutí.

„Vyloupil jsi banku?“ vyhrkl Jožin při pohledu na potraviny, které představovaly zásobu jídla na několik dnů, možná i týdnů.

„Jsi vedle, kamaráde. Krista se chtěla zbavit zbytečných cetek, tak jsem je prodal a koupil, co je třeba.“

„Ty cetky musely být dost cenné,“ poznamenala Ester.

„To není všechno, panstvo,“ zdvihl Matyáš významně obočí a přinesl z verandy papírovou krabici, ze které vytáhl miniaturní rádio, dva talíře, lžice, toaletní papír, mýdlo, kartáček na zuby, pastu, hřeben a malé zrcadlo.

Jožin ho uznale poplácal po rameni, Ester začala ukládat nákup do skříňky. Činila tak velice pomalu, s každou věcí se doslova mazlila a několikrát přerovnávala.

„Co si dát k večeři vejce na slanině?“ navrhl Matyáš. „Možná na to nevypadám, ale jsem vynikající kuchař.“

Bylo jim úplně jedno, jestli umí doopravdy vařit nebo drží vařečku poprvé v životě.

Matyáš si svlékl bundu a začal loupat cibuli. Byla nádherně velká, čerstvá a určitě pořádně štiplavá, protože mu vehnala do očí slzy. Sledovali, jak na pánvi smaží tenké plátky slaniny a nasávali vůni, která pro ně byla tou nejlibější na světě.

„Mám ještě jednu dobrou zprávu,“ řekl Matyáš, jakmile dojedli a odložili lžice. „Mluvil jsem s chlapíkem, co má nedaleko hotel. Můžete se tam přijít kdykoli osprchovat.“

„Bezva,“ vydechla Ester vzrušeně. Představa, jak její tělo laskají prameny horké vody, ji uvedla do euforie.

Krista možnost pořádně se umýt také uvítala, ale radost nijak neprojevila. Sváteční nálada u stolu

a příjemně nasycený žaludek jí připomněly Štědrý večer s mámou a tátou, kdy jedli smaženého kapra s bramborovým salátem, pili šampaňské a poslouchali vánoční skladbu Irvinga Berlina. Jejich poslední společné chvíle štěstí a klidu, takové ticho před bouří, po které už nic nebude jako dřív.

„Zbyly ještě nějaké peníze,“ vrátil ji do reality Matyáš. „Určitě si budete chtít něco s Ester obstarat samy. Myslím nějaký ženský potřeby a tak.“

„Léky máš?“ zeptala se a schovala peníze do kapsy.

„Jo. Dal jsem Andrejovi první tablety a doprovodil ho na záchod. Snad mu krátká procházka několikrát denně neuškodí.“

„Potřeboval by pohodlnější postel,“ upozornila Krista.

„Ať si lehne na moji, já budu klidně spát v kůlně,“ navrhl Jožin. „Na mě je tady stejně moc horko.“

Ester věděla, že to není pravda, tepla není nikdy dost, ale mlčela a pohládila ho po ruce, přesvědčená o tom, že než přijdou první mrazy, bude ten starý dobrák zase zpátky u kamen.

„Tak fajn, dojdou pro něj,“ řekl Matyáš a za chvíli se vrátil s Andrejem, kterého Ester viděla poprvé. Když zjistila, že je to kluk s bledou tváří a plachým pohledem, upravila mu polštář a starostlivě sledovala, jak si lehá do postele.

„Místo starýho pardála budeš mít vedle sebe mladýho sokolíka,“ poznamenal Jožin.

„Sokolíka? Vždyť vypadá jako nabalzamovaný faraón,“ rozčilila se naoko Ester.

Rozesmála tím všechny kromě Andreje, kterému do smíchu vůbec nebylo. Jakoby mu tělo přejel

parní válec a hlavu mu zevnitř drtily údery zvonu. Každé slovo, vrznutí nábytku, či cinknutí nádobí mu působily muka, přesto byl moc rád, že ho vzali mezi sebe. Venku by se možná nedožil rána, i kdyby byl zdravý jako rybička a byla vlháká letní noc.

Když vzrušená atmosféra v přeplněné místnosti přešla do klidného rozjímání, uvolnil se a zavřel oči.

„Na spaní je ještě brzy, nechceš nám něco o sobě říct?“ obrátil se Matyáš na Kristu.

Bylo evidentní, že ji tím zaskočil, protože zčervenala a začala si nervózně prsty přejíždět po klíční kosti, ale potřeboval o ní vědět víc než jenom křestní jméno a skutečnost, že se nepohodla s mámou.

„Asi bych měla,“ souhlasila po chvíli a začala událostí, která její dosud bezstarostný život obrátila naruby.

„Před třemi roky můj táta vyletěl autem ze silnice, narazil do stromu a zemřel. Bylo to hrozné. Nedovedla jsem si představit, že už ho nikdy nevidím. Máma na tom byla stejně. Trávily jsme spolu každou volnou chvíli, ale naše zoufalství to nezmírnilo. Fotografie, prázdné místo u stolu, hrnek na kafe, křeslo a další věci, nám tátu pořád připomínaly. Nakonec jsem musela být já ta silnější, musela jsem prostě fungovat, chodit do školy, starat se o domácnost a hlavně o mámu, protože brala silná sedativa a většinu času trávila v posteli. Trvalo rok, než nastoupila znovu do práce a další, než začala chodit zase ven, do divadla, s kolegyní občas na skleničku, jak to dělávala dřív. Změnila šatník

i účes a našla si přítele o deset let mladšího než ona. Zamilovala se a zářila štěstím, proto jsem souhlasila, aby se k nám nastěhoval a skousla i to, že zabral tátovu pracovnu a předělal ji na svůj ateliér.

První varovný signál, že Leon není tak docela fajn, byla jeho prosba, abych mu půjčila peníze. „Potřebuju si koupit nějaký barvy a Marta přijede ze služebky až pozítří. Vráťím ti je, jakmile prodám nějaký obraz,“ vysvětloval. Půjčila jsem mu pětistovku a doufala, že ji vrátí.

„Dík, kotě,“ pravil mazlivě a přidal úsměv, který pokládal za neodolatelný. „Nevyrazíme si někam?“

„Zveš mě, a přitom na to nemáš,“ upozornila jsem ho a chtěla odejít. Chytil mě za ruku a přemlouval, abychom si udělali hezký večer doma.

Odmítla jsem a zavřela se ve svém pokoji. Nechal mě být, peníze do týdne vrátil a už nikdy mne o žádnou půjčku nepožádal. Mamce jsem o tom neřekla a nezmínila jsem se ani o jeho návrhu, abych mu stála modelem. Přesvědčoval mne, že mám dokonalou postavu a tvář anděla, ale mně z představy, že bych se před ním svlékla, naskočila husí kůže. Navrhla jsem mu, ať si najde někoho jiného, třeba mámu.

„Martička je krásná ženská, ale na akt nemá ten mladistvý pel, jaký potřebuju,“ odpověděl.

Raději jsem vypadla z bytu, abych nemusela poslouchat lichotky, které mi nebyly vůbec příjemné. Nebylo to jen proto, že byl přítelem mámy, ale prostě se mi nelíbil a jeho obrazy jsem pokládala za mazanice. Přesto jich pár prodal a koupil pro všechny tři zájezd na Kypr. Mámu tím dost zaskočil.

„Měl ses nejdřív poradit. Nejsem si jistá, jestli Krista touží trávit dovolenou s námi, není už přece malé dítě,“ řekla, podívala se na mne vyčítavě, jako bych měla s tím hloupým nápadem něco společného. Trávit nepřetržitě dva týdny v blízkosti Leona jsem rozhodně netoužila.

Z dovolené se oba vrátili nadšení, takže jsem jim určitě nechyběla. Mamka se pochlubila nádherným opálením, úžasnými zážitky a obdarovala mě náramkem z barevných korálků. Než jsem ji stačila obejmout, přejela mne kritickým pohledem a požádala, abych si vzala něco na sebe a přestala chodit po bytě skoro nahá. Mrzelo mě to, protože tílko a kratasy jsem pokládala za oblečení přiměřené horkému létu.

Že by na mě mohla žárlit kvůli Leonovi, napadlo Štěpána, kluka, se kterým jsem chodila do prváku. Začala jsem doma nosit tepláky, tričko s co nejmenším výstřihem a modlila se, aby si máma nevšimla Leonových dotěrných pohledů, jimiž zkoumal moje křivky. Často jsem přespávala u kamarádky Dity. Nakonec bylo všechno úplně jinak s ní i s mámou. S tou to dopadlo vlastně nejhůř.“

„Zemřela?“ zeptala se Ester.

„Ne, ale přistihla nás s Leonem v koupelně. Přišel domů nečekaně, shodil ze sebe šaty a vlezl za mnou do sprchy. Snažila jsem se ho odstrčit, ale měl větší sílu než já. Máma vstoupila ve chvíli, kdy se mne pokoušel obejmout.

„Co to má znamenat?“ zeptala se ledově.

Leon ode mne odskočil, jako když ho píchne vosy. „Nevím, co ji to napadlo, Martičko. Svlíkla se a obtočila se kolem mě jako liána.“

„Já tušila, že ho nenecháš na pokoji. Svádíš ho od první chvíle,“ obořila se na mne máma.

„Mami, věř mi, tohle bych ti nikdy neudělala,“ prosila jsem ji a v zoufalství chytila za ruku. Ucukla tak prudce, až jsem zavrávala. Křičela, že se chovám jako děvka. Ještě nikdy jsem ji neviděla tak rozzlobenou. Obličej měla rudý, sotva popadala dech a trásla se po celém těle. Měla jsem strach, že zkolabuje, chtěla jsem ji přitisknout k sobě a uklidnit, ale nedala mi vůbec šanci.

Jakmile odešla, Leon se ke mně znovu přitiskl a zašeptal mi do ucha: „Odložíme to na jindy, kotě.“

Měla jsem chuť ho něčím praštit po hlavě, ale vypadl z koupelny dřív, než jsem stihla něco vhodného uchopit. Do postele jsem uléhala s plácem, rozhodnutá ráno odejít a nechat mámu Leonovi napospas. Přála jsem jí, aby hodně trpěla, až přijde na to, jaký doopravdy je, ale zároveň jsem doufala, že za mnou v noci přijde, obejmě mě a omluví se za to, že mi nevěřila. Já jsem byla přece pro ni nejbližší člověk, ne Leon. Ale nepřišla, tak jsem si sbalila věci a opusťtila byt dřív, než začalo svítat. Bohužel jsem tam nechala mobil a tablet.

„Pokusila ses jí znovu vysvětlit, jak to doopravdy bylo?“ zajímalo Matyáše.

„Zašla jsem za ní na Štědrý den, zvonila, ale nikdo neotevřel. Snažila jsem se odemknout, nešlo to. Vyměnila zámek a já pochopila, že mě definitivně vyškrtla ze svého života.“

„To je dost smutný, ale skákat kvůli tomu z mostu,“ pravila pochmurně Ester.

„Já to nechtěla udělat jenom kvůli mámě a Leonovi. Další vyprávění bych si ale nechala na jindy.“

Nikdo nic nenamítal, i když všechny zajímalo, co zlého se jí ještě přihodilo, že kvůli tomu chtěla zemřít.

Zatímco Ester věřila Kristýně každé slovo, protože mužské jako je Leon už v životě potkala, Matyáš byl opatrnější. Znal totiž spoustu holek s tváří nevinnou jako anděl, které dokázaly lhát a páchat daleko horší věci.

II.

Botel U Kotvy působil na první pohled omšele a strašidelně, proto chvíli váhaly, než vystoupily za Matyášem na palubu. Jakmile sešly po úzkých schodech do podpalubí, strach z nich spadl, protože uvnitř vypadala loď docela útulně. Dřevěné stěny zdobily kostry vodních živočichů, uprostřed místnosti stály dva stolky s proutěnými křesly a v rohu lampa s nažloutlým cylindrem. O recepční pult se opíral muž s holou lebkou, s náušnicí v uchu. Krista fascinovaně hleděla na jeho chlupaté ruce a koženou vestu zdobenou stříbrnými cvočky a třásněmi, Ester zase nemohla odtrhnout oči od jeho tetování na krku.

„Krásný ráno, lidičky,“ zahalekal. „Dáte si čaj, kafe, polívku, koupel?“

„Nazdar, Kamile. Dámy se přišly vykoupat a já na kus řeči,“ oznámil Matyáš.

„Fajn. Sprchu najdete na konci chodby. Mejdlo tam je, ale šampon došel.“

„To vůbec nevadí,“ usmála se Ester a nedočkavě zamířila s Kristou do nitra lodi.

„Moc hostů tady nemáš,“ poznamenal Matyáš, když se rozhlédl po prázdné místnosti.

„Začínají chodit až večer na polívku a trochu se ohřát. Přespat nechám jenom ty, co jsou alespoň trochu střízliví a zaplatí alespoň dvacku.“

„A ty bys spočítal na jedný ruce.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Kamil, sáhl pod pult a vytáhl dva ručníky. „Odnesu dámám čistý.“

„Udělám to radši sám, mohl bys je uvést do rozpaků,“ oznámil Matyáš a odkráčel s ručníky ke sprše. Kamil ho sledoval s překvapeně zdviženým obočím. Uvést do rozpaků? Nejsou to přece žádný královny.

Ester zaslechla klepání a pootevřela dveře. Protože šuměla voda, neslyšela, co Matyáš říká, vzala si od něj ručníky a zase zavřela. I když měl možnost nahlédnout dovnitř pouze na pár vteřin, dívčí postavu s oblými tvary na těch správných místech stihl zaznamenat velice dobře. Až se mu z té krásy rozbušilo srdce a zatajil dech.

„Nedáš si přece jen kafe?“ zeptal se Kamil.

„Raději čaj s rumem,“ požádal Matyáš, protože potřeboval zklidnit smysly a soustředit se na popis muže, který se objevil před několika dny na Kotvě a vyptával se na Andreje.

Ester s Kristou seděly na lavičce s ručníky omtanými kolem těl a vychutnávaly si vlhké teplo a štiplavou vůni levného mýdla.

„Je to už dávno, co jsem se cítila tak bezvadně,“ přiznala Ester.

„Kdy naposledy?“

„V Budapešti. Hostovala jsem tam dvě sezony v Národní opeře, která má nejlepší akustiku v Evropě a kapacitu pro tisíc dvě stě lidí. Po jednom vystoupení jsem zašla do termálních lázní. Byla to nádherná budova se sloupy z růžového mramoru a já si připadala jako bohyně.“

„Ty jsi zpěvačka?“

„Teď už bych nezazpívala ani oktávu, ale dřív jsem byla docela slavná, cestovala po světě, bydlela v luxusních hotelích, chodila na recepcce a byla šťastně vdaná za prvního houslistu filharmonie. Deset let jsem byla u něj na prvním místě já, pak hudba a až potom pití. Potom na jeho stupnici hodnot zvítězilo pití a karty. Když ho vyhodili z orchestru, začal hrát po barech, ale byl nespolehlivý, nikdo už o něj jako o muzikanta nestál. Prodal housle, dál obcházel hospody, domů se vracíval k ránu a celý den prosperal.

Než u nás zazvonil exekutor, neměla jsem tušení, že si půjčuje peníze, které nevrací a obsílky od soudu hází do koše. Věřitelů bylo hodně a dluhy tak vysoké, že jsme nakonec přišli o všechny cenné věci i dům. Přesto jsem ho nedokázala opustit, pořád jsem ho měla ráda. Připadalo mi zbabělé vykašlat se na něj, když je na dně. Naivně jsem věřila, že krizi společně překonáme a zase bude líp.

Odstěhovali jsme se, pronajali si malý byt, já dál zpívala a Jindřich nastoupil do léčebny, ve které vydržel jenom dva týdny. Vrátil se, všechno začalo nanovo, ale já už byla s financováním jeho pití a hráčské vášně opatrnější. Sledovala jsem, jak se jeho osobnost rozpadá. Už nebyl tím člověkem, kterého jsem milovala a udělala pro jeho záchranu cokoliv na světě. Z divadla jsem se vracela s obavami, v jakém stavu najdu Jindřicha a náš byt, proto jsem odmítala nabídky ze zahraničí, i když byly finančně hodně zajímavé.

Jindřich byl čím dál podrážděnější, občas i agresivní. Byla jsem psychicky na dně, což se začínalo projevovat při mých vystoupeních. Pohár mé trpěli-

vosti přetekl, když se objevil v divadle a opileckými výkřiky rušil představení. Po jeho skončení jsem mu v šatně oznámila, že podám návrh na rozvod a přestávám ho finančně podporovat. Došlo mu, že to myslím vážně a začal mě urážet: „Našla sis jinýho, ty mrcho? Já už ti nejsem dost dobřej?“

Požádala jsem ho, aby se co nejdřív odstěhoval. Vrhł se na mě, stiskl mi krk, přitlačil mě ke zdi a zasyčel mi do ucha: „Mě se jen tak nezbavíš.“

Prosila jsem ho, aby mne pustil, že to bolí, ale choval se jako blázen a pořád dokola opakoval: „Zůstaneš se mnou, my dva patříme k sobě.“

Začala jsem se dusit, potom ztratila vědomí a probrala se až v nemocnici, kde mi lékař sdělil, že mám rozdrčenou jazyčku, hlas se mi brzy vrátí, ale na operní zpěv musím zapomenout. Vyslechla jsem si nemilosrdný ortel a nemohla ani křičet, jen zarýt nehty do příkrývky.

„Buďte ráda, že jste vůbec naživu,“ konejšil mě doktor a nechal mne samotnou v pokoji, abych se mohla vybrečet a přemýšlet, co budu dělat, až mne propustí.

Po návratu z nemocnice to šlo se mnou rychle z kopce. Nebylo mi ještě ani padesát a já si připadala jako stařena. Odešla jsem z divadla, absolvovala vyčerpávající výslech na policii a několik soudních jednání a potom se zavřela v bytě, který jsem opouštěla jen v nutných případech. Bála jsem se novinářů, věřitelů, stranila se přátel, kterých postupně ubývalo. Vyjít na ulici bylo pro mne tak traumatizující, že jsem se musela nadopovat léky, abych to zvládla.

Když mne obvinili z krádeže v obchodě, jenom já věděla, že jsem si dala sáček s pomeranči do tašky omylem. Nikdo mi nevěřil, naopak, bulvární tisk si na mně pořádně smlsnul. Titulek „Bývalá operní hvězda zlodějkou“ jim určitě zdvihl obrat, ale mne srazil na kolena. I kdybych měla peníze na advokáta, neměla jsem sílu bránit se pomlouvám, styděla jsem se tak, že se mi chtělo umřít. Vzala jsem si pár věcí, klíče předala sousedce a opustila byt, ve kterém jsem stejně nikdy nebyla šťastná.

Nevěděla jsem kam, ale šla pořád dál a dál, až jsem se ocitla na nějaké koleji. Lehla jsem si na pražce, zavřela oči a modlila se, aby konec přišel co nejdřív.

„Jestli čekáš na vlak, tak ten už tady dávno nejezdí,“ zaslechla jsem nad sebou mužský hlas.

Otevřela jsem oči a spatřila nad sebou Jožina. I když to byl pro mne úplně cizí člověk, připadalo mi naprosto přirozené vstát, připojit se k němu a začít žít na ulici. První rok to bylo hodně těžké. Nebýt Jožina, asi bych nepřežila. Teď už jsem si zvykla, a dokonce přišla na to, že být tvorem, kterému se normální lidé vyhýbají, má i své výhody,“ pousmála se Ester a začala se oblékat. Trpkost v jejím hlase ale prozradila, že ve skutečnosti není žena smířená s osudem, ale nešťastná bytost s bolavým srdcem.

„Tak co, děvčata, nedáte si něco do žaludku? Mám bezva česnečku,“ nabídl jim Kamil, když se vrátily do recepcie.

„Nedáme, ale všimla jsem si, že máte pračku,“ odpověděla Ester.

„To mám. Přineste si prádlo, já dodám prášek.“

„Nepůjdeme už?“ zeptala se Krista, protože zaslechla na schodech kroky, které ji znervóznily.

V okamžiku, kdy se rozloučili a zamířili ke dveřím, postavila se jim do cesty černá doga velikosti telete. Ženy zůstaly stát jako sochy, Matyáš se sklonil a poplácál zvíře po šíji.

„Nazdar, kamaráde, kdepak ses toulal?“ Zvíře radostně zaštěkalo a opřelo se špinavými tlamami o jeho ramena.

„Nech toho, Faraone,“ napomenul ho spíše láskyplně než přísně Kamil. Pes poslechl, obdařil ženy zkoumavým pohledem a otřel se bokem o jejich stehna. Možná čekal pohlazení, ale k tomu nenašla ani jedna dost odvahy. Bezpečně se začaly cítit až ve chvíli, kdy se ocitly venku a hotel nechaly daleko za zády.

Odpoledne přinutila Ester Jožina, aby ze sebe shodil všechno kromě bot, oblékl si čisté věci z charity a odnesl pytel špinavého prádlo do hotelu. Sama pak naložila do kočárku balík papíru a vydala se s ním do sběrný, Matyáš se vytratil hned po ní, ale kam, to neřekl. V chatě zůstala jen Krista s Andrejem. Ten buď spal, nebo koukal do stropu a za celou dobu vyslovil jen dvakrát slovo děkuju. Jednou, když mu dala léky a čaj, podruhé, když ho doprovodila ke kadibudce. Jako společník byl zkrátka na houby, ale místo aby se na něj zlobila, tak ho litovala, protože při každém pohybu zatínal zuby nebo slabě zasténal bolestí. Stejně shovívavý postoj zaujala k Jožinovi, který se vrátil z Kotvy unavený a na konverzaci neměl vůbec chuť.

Pověsila prádlo, přiložila do kamen tři polena a postavila na vaříč konvici s vodou. Nakonec jí odpoledne zpříjemnilo rádio a rok starý zahrádkářský časopis, díky němuž se dozvěděla všechno o zakládání kompostu, pěstování bonsají, nakládání okurek a spoustu dalších věcí. Křížovku si nechala na druhý den, protože přišel Matyáš a po něm Ester s taškou jablek. Ta pak pěkně jedno po druhém navlékla na klacek, opekla v kamnech a naservírovala k večeři s prohlášením, že krmit se každý den masem není zdravé.

Vzhledem k tomu, že pořádnou flákotu neměli na talíři už pěkně dlouho, přišlo jim to jako dost dobrý vtip.

„Mohla bys dokončit svý vyprávění,“ napadlo Matyáše, když dojedli a opláchli si ulepené pusy a ruce. Krista jeho přání vyhověla.

„Jediný člověk, ke kterému jsem mohla jít, byla Dita. Bydlela sama v garsonce, kterou zdělila po babičce, což pokládala za obrovskou životní výhru. Kamarádily jsme spolu od druhé třídy, byla mé druhé já, věděla o mně úplně všechno, pomáhala mi, když zemřel táta a já byla na dně.

Dala si dost načas, než otevřela dveře. „Co tady, proboha, děláš?“ přivítala mne a zívla.

„Vysvětlím ti to, ale nejdřív mě pusť dovnitř,“ požádala jsem ji.

Stála dál ve dveřích a tvářila se dost podivně. „Nezlob se, ale teď to nejde. Můžeš přijít tak za půl hodinky?“

Její odmítnutí mne zaskočilo, ale neměla jsem na vybranou. Popadla jsem kufr a chystala se odejít, když mi došlo, že tričko, které má na sobě, znám.

„Tak moment,“ řekla jsem a proklouzla kolem ní do bytu dřív, než mi v tom stačila zabránit. Stačil jediný pohled na tenisky, rifle a boxerky rozházené po zemi, abych měla jistotu.

„Už můžeš klidně vylézt!“ zavolala Dita směrem ke koupelně a sedla si na rozházenou postel.

Štěpán se objevil s provinilým úsměvem, nahý a rudý jako krocan. Jeho snaha zakrýt si rukou svou mužskou chloubu, byla trapná. Důvěrně jsem ji přece znala. Zeptala jsem se, jak dlouho už spolu spí?

„Záleží na tom? Ostatně, já ti to říct chtěla,“ pravila Dita a vyčítavě se podívala na Štěpána.

„Promiň, Kristo, ale v poslední době s tebou nebyla zábava,“ vysoukal ze sebe. Ten zbabělec se to snažil hodit na mě.

„Když už to víš, mohla by ses posadit a říct nám, co se ti stalo,“ navrhla Dita. Věcnost, kterou jsem na ní vždycky obdivovala, jsem tentokrát opravdu nedokázala ocenit.

„To vás dva už nemusí zajímat,“ vyhrkla jsem s plácem na krajíčku a rychle opustila prokleté hnízdo, ve kterém si užívala má kamarádka s mým klukem. Její zrada mě bolela mnohem víc než Štěpánova.

Už podruhé toho rána jsem se ocitla na ulici a svoji situaci viděla hodně černě. Domů jsem se vrátit nechtěla a na hotel jsem neměla dost peněz. Každý měsíc jsem od mámy dostávala příděl, který bohatě pokryl mé výdaje, vlastní účet jsem si chtěla založit, až mi bude osmnáct a najdu si práci. Takže jsem sice věděla, že peníze v bance jsou i moje a je jich tam dost, ale bylo mi to na pendrek.

Stála jsem na autobusové zastávce a přemýšlela, co budu dělat, když vedle mne zastavil stříbrný mercedes.

„Nazdar, Kristýno,“ zavolal řidič. „Jestli jedeš do centra, hodím tě tam.“

Přistoupila jsem blíž a poznala tátova bývalého kolegu Richarda Blatného. Pozdravila jsem a přiznala, že vlastně nevím, kam jedu.

„Nevadí, nasedej,“ vyzval mne a otevřel dveře. Protože se k zastávce blížil autobus, hodila jsem svůj kufr na zadní sedadlo a sedla si do auta. Richard se na mne usmál, otočil klíčkem v zapalování a odpíchl se od chodníku dřív, než jsem si stačila zapnout bezpečnostní pás.

Zadívala jsem se na jeho výrazný profil, krátký sestřih tmavých vlasů protkaných stříbrnými nitkami a hezké ruce se štíhlými prsty. Zkrátka pěkný mužský.

„Jsem rád, že tě vidím. Jak se má máma?“ přerušil mlčení.

„Máma? Ta je šťastně zamilovaná.“

„Neříkáš to moc nadšeně. Nepadli jste si s jejím přítelem do oka?“

„To je slabé slovo. Nenávidím ho a máma zase pro změnu nenávidí mě. Pohádaly jsme se tak, že jsem skončila na ulici. Vlastně nemám, kam jít,“ svěřila jsem se člověku, kterého jsem viděla párkrát v životě. A nejen to, nechala jsem se pozvat na oběd a přijala nabídku, abych bydlela zatím v jeho domě, než si něco najdu.

Na život v prostorné vile jsem si zvykla velice rychle, Richard byl milý a velkorysý. Trávili jsme